

συγκαταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς νεωτέρας ποιήσεως, οὐχ ἥττον ἐμφαίνουσι καρδίαν ποιητικὴν καὶ ζωηρὰν φαντασίαν. Τοιαύτη εἶναι τοῦλάχιστον καὶ ἡ γνώμη τινῶν τῶν παρ' ἡμῖν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων ὁ κ. Χαλυδῶπουλος καθυπέβαλέ τινα τῶν ἔργων του.

Σημειωτέον ὅτι ὁ κ. Χαλυδῶπουλος εἶναι πένεστατος καὶ κωφός καθ' ὁλοκληρίαν, εὐχῆς ἔργον δ' ἤθελεν εἶσθαι ἐάν τις ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν εὐπορούντων συνέδραμεν αὐτὸν εἰς τὸν διακαέστερον τῆς ψυχῆς του πόθον, ἥτοι τὴν ἐκδοσὶν τῶν ἔργων του, ἵνα ὁ δυστυχὴς ποιητὴς ἀνταμειφθῇ διὰ τὸν πρὸς τὰ καλὰ ὁρμέφυτον ζήλόν του.

Ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ παρόντος ἔτους κατεχωρίσαμεν ἓν ποίημα τοῦ ῥηθέντος Χαλυδῶπουλου ὑπὸ τὸν τίτλον Εἰς Ποιητὴν· ἥδη παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τινὰς στροφὰς ἐκ τοῦ ποιήματός του Ὁ πόθος. Πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ συμφωνήσωσι μεθ' ἡμῶν εἰς τὰς περὶ τοῦ παραδόξου τούτου ἀοιδοῦ κρίσεις μας.

Ο ΠΟΘΟΣ

Εἰς κοιλάδα χαμηλὴν,
Δρόσον ἔρρεε φιλὴν
Ἡ πνοὴ λεπτῶν ζεφύρων·
Εἰς πᾶν φύλλωμα πυκνόν
Ἔθετε φίλημ' ἀγνόν
Καὶ ἐλάμβανε τὸ μῦρον.

Πνοὴ, ἄκουσον ἐκεῖ,
Τὸ φῶς ὄθεν τὸ γλυκὺ
Ἀνατέλλει τῆς πρωΐας,
Εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ βουνοῦ,
Πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρημνοῦ·
Ἐνθυμοῦ τὰς ὁδηγίας.

Εἰς τὸ μέρος τὸ τραχὺ,
Τὸ δασυδές, ποῦ ψυχὴ
Πῶποτε δὲν πλησιάζει,
Μὲ πητάγους εἰς φρικτὸν
Βάθος τῶν καταρρακτῶν
Τὸ νερὸν μόνον παφλάζει,

Ἐκεῖ μέσα εἰς σκιάς
Ἴσως ἤλθ' ἡ ὄρεϊς
Ἡν ζητῶ βαδίζων πλάνης . . .

Εἰς ἐμὲ πρὸς τί ζωὴ ; . .
Θά πλανῶμαι, ναί, πνοή
Πρόφθασον καιρὸν μὴ χάνης.

Μύρωσον ἐκείνην σὺ,
Εἰς σὲ πάλιν ἡ χρυσὴ
Κόμη τῆς αἰδώσης μύρον,
Καὶ ψυθύριζε γλυκὰ
Εἰς τὸ οὖς τῆς μυστικῆς,
Σὺ ἡ πτέρυξ τῶν ζεφύρων

Καὶ ἐνῷ σιωπηλὴ
Γλυκὺ βλέμμα προσηλοῖ
Καὶ τοὺς ἤχους ἐν μαγείᾳ
Ἀκροᾶται ἐμπαθῆς,
Φίλησέ την καὶ εὐθὺς
Πέταξον πρὸς με ταχεῖα.

Πλὴν, πρὸ πάντων, βασιλὶς
Τῶν πνοῶν, ἐνῷ φιλεῖς
Τῶν δασῶν τὴν βασιλίδαν,
Τὴν ὡραίαν, τὴν σεπτὴν,
Ἰπὸ μίαν τῆς λυτῆς
Νὰ εἰσδύσης πλοκαμίδα·

Νὰ τῇ εἴπῃς δὲ ρητῶς·
Εἰς ἐλάχιστος θνητός
Σὲ ζητῶν, εἰς πυκνὰ δάση
Ἄν πλανᾶται εὐτυχής
Εἶναι· κ' εὐχετ' ἐκ ψυχῆς
Πῶποτε νὰ μὴ σὲ φθάσῃ . . .

Ἄν τὴν φθάσῃς θὰ σθεσθῇ
Καὶ ὁ πόθος θὰ χαθῇ
Καὶ τὸ ἡδαιστόν μου δράμα·
Ζωὴ κρείσσον ὥς κρατήρ
Ζωηρὸν τρέφων τὸ πῦρ,
Ἡ πυρὸς καὶ τέφρας κράμα.
Ι. Χ. ΧΑΛΥΒΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Ἀηδόνος ὁμοιάζει ἡ φωνὴ σου ἡ ἡδέϊα . . .
Ἴσως εἶσαι νεωτέρα ἐν τῷ κόσμῳ μας Σειρήν,
Καὶ μαγεύεις τοὺς ἀνθρώπους, ὡ νεᾶνις θεσπεσία,
Ἀφελῶς ἀποσοδοῦσα τὴν ἀνίαν των τὴν πρῖν.
Τῆς φωνῆς σου τῆς εὐστρόφου αἰσθανόμεθα τὸν ἦχον
Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ὡς γλυκύτατον παλμόν,
Ῥεῖθρα νέκταρος ἐκχέεις ἄδουσα τὸν κάθε ῥυθμόν,
Ἰοβλέφαρος παρθένα, ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν.
Ναὶ μοὶ φαίνεσαι θεότης εἰς τὸν κόσμον ἐνοικοῦσα
Ἡ ἰοστεφής κι' ὡραία Ἐλικωνιάς τις Μοῦσα!

Καὶ τὰ πληκτρα τοῦ κυμβάλου, ὡ νεῖνις, ὅτε πλήσῃ
 Ἀφελῶς ἡ τρυφερά σου, ἡ κρινάλευκός σου χεὶρ,
 ῥέει τότε ἀρμονία ἣν τινα θά λησμονήσῃ
 Ὁ μὴ φέρων ἐν καρδίᾳ τῆς νεότητος τὸ πῦρ.
 Ὑστερον, τὰ πάντα ρέει καλλονὴ ἐπουρανία,
 Σωφροσύνη καὶ ἀγνότης καὶ καρδία ἀγαθή,
 Ὁφθαλμοὶ ἀκτινοβολοὶ, χρυσὴ κόμη ἐξαισία...
 Ὑλιστὴς ἐκεῖνος, ὅστις, ὑπὸ ταύτης δὲν θελχθῇ!

Τῇ 2 Αὐγούστου 1871

Δ. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ὅταν θελήσῃς
 Ν' μ' ἀγαπήσῃς
 Θά μοι τὸ εἶπῃ βλέμμα σου ἐν,
 Σπινθήρ ἐρώτων, περιπαθείας,
 Ἄνθος καρδίας
 Θάλλον φανέν

Ὅποια τότε μακάρων τύχη!
 • Γελῶν εὐτύχει •
 Θά ψάλλ' ἡ γῆ.
 Αὐτὸ τὸ βλέμμα πότε θά λάμψῃ;
 Δὲν θά σέ κάμψῃ
 Χρόνων στοργή;

Πικρὰ στενάζων, ὡ ἄνασσά
 Μὲ ἔσματά μου,
 Σ' ἀκολουθῶ.
 Ἄν ἄλλοι ψάλλουν πλούτη καὶ κτήσεις,
 Ν' μ' ἀγαπήσῃς
 Ἐγὼ ποθῶ.

Ἀκτίνων κάλλος σὲ περιβάλλει
 Ὡσεὶ ἀγκάλῃ
 Καλῆς μητρός.
 Ἀκτίνα δός μοι, κ' ἐγὼ νά ζήσω,
 Νά μελωδῆσω
 Κ' ἐγὼ παιδρῶς.

Ὡ μὴ θελήσῃς
 Νά μ' ἀπελπίσῃς
 Ὡ σὺ ἐλπίς μου τρις ποθεινὴ!
 Ἄς μ' εἶπῃ πλέον — ἐλθέ, μεῖδι —
 Ἦ σὴ γλυκεῖα,
 Λαμπρὰ φωνή.
 ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΑΝΗΣ.

ΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

Μονάχος ἤμου
 Εἰς ἓνα κῆπο
 Κι ἤκουσα χτύπο

Μέσ' τὴν καρδίᾳ,
 Γυρίζω βλέπω
 Τ' ἄνθη 'να, ἓνα
 Καὶ μιὰ παρθένα
 Μέσ' τὰ κλαριά

Ξανθοῦλα ἦταν
 Ἡ κόρ' ἐκείνη
 Σὰ μιὰ μυρσίνη
 Ἐκετ' ὁ νά.
 Μ' ἔθελξε τόσο
 Μ' ἀναφαν πάθια
 Τὰ δύο τῆς μάτια
 Τὰ γαλανά.

Λευκὴ σὰν κρῖνος,
 Σὰν περιστέρι,
 Δὲν εἶχε τέρι
 Νὰ τοῦ μιλᾷ.
 Δὲν εἶν' ἀπάτη,
 Νομίζω εἶδα
 Μικρὴ ἐλπίδα
 Νὰ μοῦ γελᾷ.

Νύφη σὰ νά ἦταν,
 Τὸ μεσημέρι,
 Σ' ἄφαγτα μέρη
 Ψηλοῦ βουνοῦ,
 Κ' εἶχε στό χέρι
 Λευκὸ λουλουδί
 Σὰν ἀγγελουδί
 Τοῦ οὐρανοῦ.

Εἶδες τὰ ἄνθη
 Σὰ νά γελοῦσαν
 Καὶ ἐσκορποῦσαν
 Γλυκιά εὐωδιά,
 Βάλσαμο χύναν
 Στὴν πονεμένη
 Κι ὀρφανεμμένη
 Πικρὴ καρδιά

Ἐφυγ' ἐκείνη,
 Φεύγουν μαζύ της
 Ἀκόλουθοί της
 Δυὸ στεναγμοί.
 Θέλησα τότε
 Νά τοὺς ἀφῆσω,
 Μὰ μείναν πίσω
 Πολλοὶ παλμοί...

Μ' ἄφησε νόχτα
 Χωρὶς φεγγάρι
 Χωρὶς βλαστάρ